

Karácsony előtt már bemutatták, szilveszter napján is előadták, de az igazi megmérettetés csak most jön, januárban: a **Zakariás Zalán** által rendezett Felsültek vs. Szerelem most van bedobva a mélyvízbe.

Szerelem, vicc, vidámság, zene, humor, vers, slam, koncert és buli – minden van benne, az előadás sem rossz, csak nem feltétlenül jön be a „széles közönségnek”.

Legalábbis azon a felnőtt bérletes előadáson, amit én láttam (péntek, január 12.) ez nem jött át – gondolom, hogy a diákbérleteseken eltalálja a nézőket, mert ha ott sem, akkor baj van. Olyan nagy nincs, csak hát egy előadás úgy jó, ha sikere is van.

Nő nélkül élni – na, ezt kapd ki!

Az éveken keresztül a huszáros-csárdásos, pezsgős-komédiás szilveszteri darabokhoz hozzászokott udvarhelyi „nagyközönség” már a tavalyi Ibusártól sem volt elájulva, hiszen az nagyvonalakban az iménti szavakkal fémjelzett darabokat parodizálta, a mostani Shakespeare-adaptáción pedig még többen foghatták a fejüket. Azt nem tudom, hogy mit kezdett az idősebb generáció a Simon Márton-féle slam-betétekkel, a fiatalok értő részének elvileg tetszenie kellene.

A Lóvátett lovagok története azzal kezdődik, hogy Navarra királya (**Antal D. Csaba**) kitiltja a nőket az udvarból, s ez a tilalom mindenkire vonatkozik, még a „haverok”, Biron (**Esti Norbert**), Longaville (**Veres Lehel**) és Dumain (**Pásztor Márk**) számára is.

Ám a kását nem eszik oly forrón, a fogadalom nem is annyira marad szigorú fogadalom, hiszen a francia királylány (**Varga Márta**) hamarosan az udvarba érkezik, kíséretében három hölgygel, ők Marie (**Vadász Bernadett**), Katharine (**Zádor Fanni**) és Rosaline (**László Kata**), illetve az egyfajta testőrt is játszó Boyet úr (**Tóth Árpád**).

Amilyen hülye vagyok, úgy szívesen csinálom, úgy is lehet, hogy nem is olyan nagy a csavar, de a dalok és szlám-szövegek

Persze a dolog nem egyszerű, a szöveg tele van nagyon sok szóviccel, de ezek közül sem esik le mindegyik.

A francia csajok domborítanak, a srácok pedig – korhűen – slammelnek. Igen, **Simon Marci, Csengődi Péter**

és

Gábor Tamás Indiana

szövegei vannak beleépítve a darabba, nem is rosszul – ezek talán a legnevetgetőbb részei az előadásnak, de néhány szintén divatos popdal, mint a Kaukázustól a

[Szalai Éva](#)

, illetve Kovalskytól az

[Amilyen hülye vagyok, én úgy szeretlek](#)

is bele van csavarva.

"kellesz mint japán turistának a fényképezőgép

hétvezérnek vérszövetség, Adynak vérbaj,

Zidane-nak hajbeültetés, wc-be a műhaj

kellesz mint az apró amit tőled kér a csóró

kellesz mint a teknősnek a David Attenborough□

Magnumnak a bajusz, X-nek meg a faktor

kellesz mint egy termelési regényhez a traktor

kellesz mostantól mindig, nem holnap, nem ma,

kellesz mindörökké, mint a hűtlennek az Edda"

Utóbbi maguk a színészek játsszák el előben egy komplett kisszínpadon – a végső bulit még megelőzi egy nagyobb koreográfia, ami szintén mai slágerek keverékéből áll, úgyhogy **idén nem a Te rongyos életre és a Hajmási Péterre lehet ingatni a székek között a fejeket.**

A darabban több nagyon fiatal színész, illetve színészhallgató játszik, de talán ez teszi pont olyanná, amilyennek lennie kell, a 20-21 éves „palántáknak” még jól is áll a néhol észrevehető esetlenség – maguk a figurák, a karakterek is ilyenek: esetlenek, befolyásolhatók, hiúak és lelkesedők.

Azt azért el tudom képzelni, hogy egy diákbérletes előadáson nemcsak a végén van taps, hanem a slam-betétek és más zenés részek, a buli, a koncert alatt is – sőt, ritmusra tapsolnak. A bazi nagy Shakespeare-buli talán ez lett volna. Vagy ez lenne.